

EL TALENT DEL POL

1r ESO

Per fi havia arribat el dia. La Laia iniciava el projecte pel qual havia somiat i treballat tota la vida: crear la seva pròpia acadèmia de dansa.

La Laia, de petita, sempre havia volgut ballar dansa clàssica. Va fer molts sacrificis, es va preparar molt i hi va dedicar tot el temps possible. Els seus pares la van incentivar i animar perquè ho fes però no acabava de dominar l'equilibri a l'hora de ballar.

La Laia, de més gran, sempre va pensar que, si bé no era la millor ballarina, podia desenvolupar les seves dotes pedagògiques ensenyant els altres en la seva futura acadèmia de ball. Va decidir construir-la al seu poble: Bellcaire d'Urgell.

Ben aviat, s'hi va apuntar un grup nombrós de nenes i, també, algun nen per iniciar l'activitat de dansa. Es va trobar que tenia grups diferents, des de nenes amb voluntat i aire de fer dansa clàssica i altres que, en realitat, el que volien era aprendre dansa moderna.

Per veure les capacitats i qualitats de cadascú, la Laia els avaluà un per un: es va fixar en l'elasticitat, l'expressió corporal, la fluïdesa dels moviments... perquè cada un encaixés en el grup adequat. La tècnica per aplicar a cada grup seria un aprenentatge impartit per cada professor i ambient i, per això, va decidir fer grups segons l'edat i el talent de cadascú.

Com que ella volia ser ballarina, es va fixar en el grup de dansa clàssica, que destacava pel seu talent. I des del primer moment, aquest grup el va voler dirigir ella. Era un grup bastant homogeni, format per vuit nenes i dos nens d'entre deu i dotze anys d'edat: La Noa, la Mar, la Jana, l'Alba, la Irati, la Tanit, la Clara, la Lola, el Pol i el Martí. De seguida, va veure que tenien habilitats diferents però que, entrenats, podia aconseguir un grup bastant harmònic.

Varen començar per treballar el grup i sobretot que ningú destaqués per damunt de tots els altres membres. Els va ensenyar pensant que tots eren novells i va decidir crear coreografies conjuntes.

Van fer assajos i classes molt sovint: era un grup que s'ajudava, participava en la creació dels balls i que podia fer escenes ben aconseguides i valorades pels professors.

A mesura que passaven els dies, sense voler protagonitzar expressament un dels nens, el cert és que el Pol destacava per sobre de tots: en el ball, en l'elasticitat, en l'expressió corporal... tot en la seva manera de ballar semblava senzill i era d'una gran qualitat.

Va dubtar molt si destacar-lo per sobre del grup o dissimular-ne el talent per no desfer el grup. El Pol es mereixia allò que la Laia no va poder aconseguir. Poc a poc, el grup també ho va reconèixer i, sense cap mena de problema, el Pol el liderava i sempre que ell ballava, la resta es posava sota el seu talent.

Durant tot el curs, el Pol prosperava i la seva família estava neguitosa davant aquest triomf d'un noi de dotze anys, **ballarí**. El Pol cada dia estava més emocionat i volia que aquest talent fos conegut per tots i que fos la seva professió en un futur.

Per això necessitava el suport del seu grup, de la seva professora de ball i sobretot, de la seva família que sempre havia pensat en una professió més tradicional.

El Pol es va fer imparable. Triomfava sempre que actuava. Era reconegut arreu de Catalunya i es preparava per conquerir tots els escenaris.

La Laia també havia complert el seu somni: mai hagués pensat que tindria la seva acadèmia de dansa i que hagués pogut ajudar a desenvolupar talents.

Tant la Laia com el Pol havien triomfat.